

New York Timesi bestsellerite autor

BARBARA FREETHY

A woman in silhouette stands on a beach, looking out at a stormy sea. The sky is filled with dark clouds and bright lightning bolts. The sun is low on the horizon, creating a golden glow on the water and sky. The woman is standing in the shallow water, her back to the camera.

Pikse küüsis

Originaali tiitel:

Barbara Freethy

Lightning Lingers

Lightning Strikes Trilogy #2

2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

„Pikse küüsis“ on väljamõeldis. Kõik sündmused, jutuajamised ja tegelaskujud on autori kujutlusvõime vili, mida on kasutatud fiktiivselt. Igasugused sarnasused elavate või surnud isikutega on puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Ketlin Tamm

Toimetanud Jana Kuremägi

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2016 Barbara Freethy

All Rights Reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E11352018

ISBN 978-9949-82-330-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Anne'ile, Sarale, Christiele ja Grace'ile,
imelistele kirjanikele, kes aitasid mul Tahoe järve ääres
toimunud kirjutamislaagris korraldada
ajurünnaku romantilise seikluse punumiseks.

Teieta poleks ma seda suutnud!
Ja ka värviraamatud olid vahvad!

Ta ei armastanud tormiseid ilmu, iseäranis *halloween'*i ajal. Ent kui Katherine Barrett kell üksteist hilisõhtul Houstoni St. Johni haigla katusele astus, tundis ta seljal külmajudinaid, mida põhjustasid nii valusad minevikumälestused kui ka pea kohale kogunenud tormipilved.

Ta proovis end veenda, et sel ööl pole midagi karta ja halb eelaimus on asjatu. Isegi kiirabis oli olnud rahulik õhtu – ainult üks pahkluumihustus, käeluumurd ja liigsest kommisöömisest põhjustatud kõhuvalu. Keegi ei olnud tõsiselt viga saanud.

Keegi ei olnud surnud.

Ta tundis kõhukoopas valusat tuksatust, kui talle meenus üks ammune *halloween*. Ta nägi end vaimusilmas pikale kostüümiseelikule komistamas, kui koos sõpradega tänavatel jooksis. Nad olid tol ööl läinud kaugemale, kui oleksid pidanud. Ta oli seda teadnud, kuid ikkagi kaasa läinud. Ta polnud aimanud, et midagi halba võiks juhtuda.

Ta raputas pead ja keeldus ajas tagasi rändamast, mineviku asemel üritas ta keskenduda olevikule.

Täna oli pidupäev, mis tähistas tema elus ühe väga pika peatüki lõppu ja uue algust. Üksteist aastat meditsiiniväljaõpet oli päädinud viimase töövahetusega residendina. Ta oli kahekümne üheksa aastane ja vägagi valmis arstikarjääri alustama. Ta oli arvanud, et meditsiinikoolis on raske, ent kolm aastat residentuuris olid olnud

veelgi jõhkramad. Ta oli teinud kaheksakümnetunniseid töönädalaid ja oli vahel nii kurnatud, et ei suutnud isegi nädalapäevi meeles pidada. Seejuures pidi ta andma patsientidele pädevat nõu ja enamasti andiski, sest oli loobunud selle eesmärgi nimel kõigest muust oma elus – sõpradest, perest, hobidest. Ta oli roninud mäetippu, kuid suur tühimik südames tuletas meelde, et ta on üksi.

Kas see kõik oli seda väärt?

Ta kortsutas kulmu, suutmata uskuda, et kahtleb pikaajalise pühendumise väärtuses. Ta oli lihtsalt rampväsinud. Homme saab *halloween* läbi ja seegi valus mälestus on tema peast pühitud.

Ta haaras medaljoni, mille oli viimase vahetuse ajaks kaela riputanud. Harilikult ta seda töö ajal ei kandnud, ent täna tundus see sobilik. Ta avas kaelakeehaagi ja medaljoni, mille seest vaatas vastu naerusuine Hailey Peters, kaunis tedretähniline punapea, kelle nägu oli kaheteistkümneaastasena igavikku jäädvustatud.

„Ma saingi sellega hakkama, Hailey,“ pomises ta. „Ma olen arst.“

Viivuks tundus talle, et ta kuuleb Hailey häält ütlemas: *ma teadsin, et suudad seda*. Ta muigas tobeda mõtte peale, ent tänas mõttes Haileyt, kelle hääl oli aidanud tal elus paljudest raskustest üle saada.

Järsku sundis üks teine hääl teda ümber pöörama. Kaasresident Josie Holt kõndis tema juurde. Josie oli seltskondlik brünnett, kes paistis suutvat igasugustes oludes rõõmsat tuju säilitada. Temalgi oli viimane residentuuripäev seljataga.

Katherine libistas medaljoni taskusse, kui Josie talle õlle ulatas.

„Selle asemel peaks olema šampanja, aga kuni me veel pärisarsti palka ei teeni, peame leppima õllega,“ märkis Josie naeratades.

„See on täiuslik.“

Josie kergitas pudelit. „Meie ja uute alguste terviseks!“

„Meie terviseks!“ kordas Katherine kajana ja nad löid pudeleid kokku.

„Kas suudad uskuda, et me saime sellega tõepoolest hakkama?“
lisis Josie ja rüüpas sõõmu õlut. „Hüvasti, kaheksateisttunnised
vahetused, pühade ajal ja nädalavahetustel töötamine ning doktor
Õuduka käskluste kuulamine.“

Katherine naeratas. Doktor Õudukas oli doktor Mark Hutchin-
soni hüüdnimi. Tegemist oli targa, ent kalgi arstiga, kes oli neid vii-
masel aastal terroriseerinud. „Kas pead mind reeturiks, kui ütlen, et
tänu temale võisid meist paremad arstid saada?“

Josie krimpsutas nägu. „Ta võis meile üht-teist õpetada, aga keegi
ei käskinud tal käituda nagu tõbras. Ta vihkas meid kõiki. Tegelikult
sind ta isegi talus, sest sa oled lihtsalt pagana hea. Oled kõige visam
ja sihikindlam inimene, kellega olen kohtunud. Kui sa midagi ei tea,
võtad oma missiooniks selle välja selgitada. Olen sinult palju õppi-
nud, Katherine.“

„Me oleme teineteiselt palju õppinud,“ täpsustas Katherine, kel
oli komplimendi pärast ebamugav. Järjekindlus ja pühendumine
võisid karjäärile kasuks tulla, kuid võõrandasid teda kõigest ja kõi-
gest muust oma elus. Arstitiitli nimel oli ta nii mõnegi inimese kõr-
vale heitnud.

„Kas oled otsustanud, missuguse tööpakkumise vastu võtad?“
tahtis Josie teada. „Kas plaanid jääda Houstonisse, lähed tagasi Cor-
pus Christisse või on New Yorgil või Los Angelesel õnn sind endale
saada?“

„Ma ei ole veel otsustanud. Aga sina?“

„Sõidan koju Connecticuti ja ühinen oma onu praksisega. Tal on
korralik ja enamjaolt kindlustatud patsiendibaas. Minu võlgadega
oleks säärasest võimalusest raske loobuda.“

Katherine kehtas õlgu. „Kas tahaksid loobuda?“

„See ei ole nii põnev kui haiglatöö, kuid samas on tore oma pat-
siente tundma õppida, selle asemel et kohtuda nendega ootamatu
terviserikke tõttu, mil pean nuputama, missugune osa neist on katki
või tõbine.“

Katherine noogutas, kuid jäi eriarvamusele. Temal oli lihtsam keskenduda probleemile, mitte patsiendile. Emotsioonid üksnes segasid teda.

„Ma hakkan sellest vaatest puudust tundma.“ Josie osutas Houstoni kesklinna silmapiirile. „Texas on mulle hinge pugenud.“

Linn oli öösiti ilus: arhitektuuriliselt suurejoonelised valgustatud pilvelõhkujad pakkusid meeldivat vaheldust kiirabihaigla tohuva-bohule. Katherine oli sageli õhtuti sellele katusele tulnud, kui vajas minutit hingamisaega – rohkemaks polnud harilikult mahti. Igal juhul oli siinne vaade teda alati rahustanud ja inspireerinud.

Ent tema jaoks oli Texas suur tühi ruum lõputute tühjade kiirteedega, vaatamänguliste tormidega ja koduga Corpus Christi linnas.

„Üks asi, mida ma kindlasti igatsema ei hakka, on vihm ja pesapallisuurused raheterad,“ nentis Josie ja kergitas peopesi, millele potsatasid vihmapiisad. „Paistab, et on algamas järjekordne torm. Jumal tänatud, et laste ringijooksmise ajaks taevas selgeks läks. Mida vähem lapsi *halloween'*i ajal läbimärjaks saab, seda vähem neid järgmisel nädalal külmetuse ja gripiga vastuvõtule tuleb. Ehkki meie ei pea enam nendega tegelema.“

„Naljakas on mõelda, et ei pea.“ Katherine põimis käed ümber iseenda, sest tuul pani ta jälle värisema. „Mulle tundub, et torm muudab mind ärevaks.“ Need sõnad lipsasid tal tahtmatult üle huulte. Harilikult ei jaganud ta kolleegidega oma meeoleulusid, sest tunnetel polnud tähtsust, oluline oli ainult töö kvaliteet.

„Kas sa oled ärevil?“ Josie keeras pea viltu ja takseeris teda mõtlikult. „Mis lahti, Katherine? Sa peaksid õnnelik olema. Täna on võidupäev. Me ronisime ülekantud tähenduses Mount Everesti tippu, aga sa ei paista eriti rõõmus või kergendatud olevat.“

„Olen küll rõõmus. Olen lihtsalt liiga väsinud, et tähistada, ega suuda uskuda, et see kõik on läbi. See pole mulle veel kohale jõudnud. Ma ei kujuta ette, mida ma homme hommikul pärast ärkamist teen.“

„Noh, esiteks võiksid kaua magada. Teiseks võiksid koos minuga Rahu ja Vaikuse spaasse tulla, et hädavajalikku massaaži nautida.“

„Kõlab ahvatlevalt.“

„Sel juhul lase end kas või kordki elus ahvatleda. Sa ei pea alati kohusetundlik olema. Võtame endale parimad joogid ja räägime sellest. David kohtub meiega poole tunni pärast Harry baaris. Sa peaksid ka tulema. Ta teeb meile šampanja välja.“

„Ma ei taha teie kohtingule viiendaks rattaks tulla. Pealegi on täna *halloween*. Seal on meeletult rahvast.“

„Ja mis siis? Nagu sa ütlesid, pole sul homme midagi teha. David võtab ka mitu sõpra kaasa. Luban, et sul on lõbus.“

Harjumusest Katherine kõhkles viivu, ent mõtles siis – miks ka mitte? Ta oli aastate jooksul jätnud vastamata sadadele kutsetele. „Hea küll. Kohtume seal. Aga praegu joon õlle lõpuni ja naudin viimast õhtut katusel.“

„Kas tõesti? Sa saad märjaks.“

„Väljas vaevu tibutab.“ Katherine oli veetnud nii palju tunde oma elust haiglaseinte vahel, et oli peaaegu unustanud, mis tunne on viibida õues, vabas õhus, ja külmetada.

„Nojah, ära liiga kauaks jää.“

„Ei jää.“

Pärast Josie lahkumist rüüpas Katherine sõõmu õlut ja õngitses taskust telefoni, mis oli hakanud vibreerima.

Ta vaatas ekraanile ja kortsutas kulmu. Helistaja piirkonnakood oli talle tundmatu ja müügikõne jaoks oli liiga hiline kellaeg. Loodetavasti ei helistanud talle keegi ema hooldajatest. „Halloo?“

„Katherine?“

„TJ?“ Venna hääl oli summutatud ja kähe. „Mis lahti? Kas emaga on midagi juhtunud?“

„Ei, minuga. Olen hädas, Katherine.“

„Mis juhtus?“

„Kõik on surnud. Ma ei saanud algul aru, kuidas nad omavahel seotud on, aga nüüd vist saan.“

„Kes on surnud?“ küsis Katherine ehmunult.

„Kõik. Jerry. Professor Bryer. Connie. Kõik on surnud,“ rõhutas vend. „Ja mina olen järgmine. Korra on mind juba üritatud kätte saada. Ma ei jää ootama, millal nad uuesti proovivad.“

„Ma ei saa su jutust midagi aru, TJ.“ Ainuke tuttav nimi oli professor Bryer, mees, kelle alluvuses vend oli ülikoolis töötanud, kuid tema oli juba aasta tagasi mõrvatud. Katherine ei uskunud, et sel on pistmist tema vennaga. „Pagana päralt, mis seal toimub?“

„Mul ei ole aega selgitada. On palju asju, mida sa ei tea. On liiga hilja sind asjasse pühendada. Sa ei saa mind aidata, aga sa saad aidata ema. See on nüüd sinu ülesanne, Katherine. Ta ei saa enam üksi elada. Tema seisund on viimastel nädalatel oluliselt halvenenud. Organiseerisin talle paariks nädalaks ööpäevase hoolduse, pärast seda on sinu kord midagi välja mõelda.“

„Oota,“ ütles Katherine hirmuga, et vend paneb toru hargile. „Las ma aitan sind, TJ. Mis iganes ka ei juhtunud, me võime politseisse pöörduda. Kui sa oled ohus, saavad nad sind kaitsta.“

„Keegi ei saa mind kaitsta. Nad on liiga mõjuvõimsad, Katherine. Ja ma ei saa kedagi usaldada. Kurat, ma ei tea sedagi, kas võin sind usaldada!“

Katherine tundis jälle hirmujudinaid ja halba eelaimust. „Muidugi võid sa mind usaldada, ma olen su õde. Ütle, kus sa oled. Ma tulen sulle järele.“

„Pärast seda, kui olen telefoni ära visanud, ei jää ma siia. Ja sa ei tohi mulle järgneda. Sind jälgitakse. Kui broneerid lennu Mehhikosse, saavad nad kohe aru, et oled minuga rääkinud. Siis oled sinagi hädaohus.“

„Mehhikosse?“ kordas Katherine imestunult. „Mida kuradit sa seal teed?“